

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 107.

Tiende Session.

52de Møde.

Lørdagen den 19de December.

(Fortfald.)

B. Christensen: Jeg vil begynde med den Bemærkning, at jeg i de almindelige Anskuelser, der ere blevne udtalte af den første ærede Taler, i det Hele kan være fuldkommen enig; jeg maa tilstaae, jeg troer ogsaa, at det er ganske paa sit rette Sted, at disse Bemærkninger ere blevne gjorte, fordi det ikke kan nægtes, at denne Lov baade med Hensyn til den Tid, der endnu kan være levnet begge Rigsdagens Thing, og med Hensyn til dens i sig selv ikke meget betydelige Omfangsrighed og Banfælighed, vel maatte have egnethed til nogenlunde betimelig at være bleven oversendt det nærværende Thing til Behandling. Idet jeg dog troer, at man nogenlunde varlig skal og kan optræde med sine Ansættelser og Indsigelser, forsaavidt de gaae ud paa, at der ikke er den behøvrige Tid til at behandle Loven, skal jeg gjenkalde i Thingets Grundring, at man i det andet Thing ganske vist kan nævne mange Exempler paa, hvorledes man omtrent ligesaa seent har modtaget Lovgivningsarbejder herfra og da afgjort dem paa overordentlig Maade. Saa vist som jeg ganske billiger og til en vis Grad er glad over det, som det ærede Medlem — hvem jeg vil betegne med det korte Udtryk: Fleerhedens Leder her i Thinget — har udtalt med Hensyn til, at Thinget ikke blot ønsker, men ogsaa har et Krav paa nogenlunde betimelig at faae Arbejderne til Behandling, saa vil jeg dog finde, at man efter Sædvane og efter Forhol-

denes Natur foreløbig burde indskrænke sig her til. Jeg tvivler ikke om, at saavel det andet Thing som dette ville i de Betragtninger, som det ærede Medlem for 10de Kreds har fremsat, søle sig hvert især opfordret til at stræbe hen til, at Saadant saa meget som mulig undgaaes; men at anvende dette paa nærværende Lov, uagtet det maa tilstaaes, at den efter sin hele Vækkelse uopholdelig burde fremmes og med stor Lethed kan tilendebringes, forekommer mig virkelig ikke at bidrage til at opnaae det Formaal, som den ærede første Taler har havt for Øie, og heller ikke for Thingets Stilling eller for Sagen at være ganske rigtig. Jeg for min Deel agter derfor at stemme for en overordentlig Behandling og i sin Tid at stemme for Loven, som den foreligger. Det Sidste er naturligviis en stor Grund til min Beredvillighed til at stemme for det første Forlangende. Jeg maa derhos bemærke, at, hvorvel denne underordnede Sag ikke kan tillægges nogen stor Vigtighed, fremgaaer det dog af dens Acter, at dens Afgjørelse synes at have en mere end almindelig Interesse for dem, der nærmest ere interesserede i den. Jeg troer derfor, at ifølge den Anskuelse, der hidtil har ledet begge Thingene, vilde det være noget Usædvanligt, for ikke at sige Noget af en tvivlsom Rigtighed, om man undlod at bringe Loven til Ende af Hensyn til Noget, som jeg kortelig vilde karakterisere som upassende, nemlig at man saa seent har sendt os den. Underledes forholder det sig, dersom den første ærede Taler maatte i Realiteten have Betænkkeligheder ved Loven, eller om han endogsaa blot maatte have en Formodning om, at han muligviis ved en nøiere og omhyggeligere Betragtning kunde have Betænkkeligheder